

Bodamské jezero

Cestování na Kentoya Trigger 200

Při plánování letošní dovolené jsem uvažoval o nějaký cestě na motorce po Evropě. Moje poslední dálková jízda byla s Jawou na sraz značky do Holandskýho Bourtagne v roce 2007.

Motorku – Kentoyu Trigger 200 – mám těsně po záběhu (kupovaná vloni na podzim) a po počátečních trablech ji netrápí žádná chronická závada. Tak trochu naštvanej všemožnými chytrolínama z internetovejch diskuzí, přesvědčenejma antičičňanama a značkovými pózistama, jsem se rozhodl vyzkoušet na vlastní kůži, jak to je s čičňanem, a jednoho večera si našel v mapě cíl, kterej je rozumně dostupnej a pro mě atraktivní.

Tedy Bodamský jezero, vzdálený něco málo přes 550 kilometrů od mýho rodnýho Kladna, jezero spojující tři státy – Německo, Rakousko a Švýcarsko. Cestu jsem chtěl zvládnout za maximálně 5 dnů, protože ač mám dovolenou z práce, nahnulo se mi bohužel moc pracovních povinností doma a v přilehlým okolí...

V této chvíli byl plán na cestu pořád ještě ve fázi „možná“. Sice jsem čile projížděl mapy, vybíral trasy, sledoval počasí, ale rozhodnutej jsem na 100% nebyl. Nesehnal jsem nikoho, kdo by chtěl cestu podniknout se mnou a nebyl jsem zrovna odvařenej z toho jet úplně sám. Alespoň jsem vymámil slib z mýho nejlepšího kámoše (zdarec Neradíku ☺), že když se Kentus nebo já cestou rozsypem, vezme auto a ostatky nás obou převezme zpátky do stínu Řípu.

Neděle 12.7.

Podle mý časový rozvahy bych měl dneska vyrazit. Parták žádněj. Ve hře jsou dvě varianty – první je start v bestiálně časný ranní hodině a zkusit to dát najednou, druhá je dojet na hranice a druhěj den si nechat na Německo. Válím se dlouho v pelechu a než se sbalím, je poledne. Takže varianta 2.

Teorii jsem čerpal z netu – mapy.cz a www.campingcompass.com (stránka o autokempech v Evropě), vypsál si na papír hlavní body cesty a taky města s možností kempování na trase k jezeru. Především pro případ nouze, kdybych se z bikera stal walkerem (...ne, žádněj Chuck Norris... ☺).

Stan, spacák, nepromoky koupený u pana vietnamce v pracovních oděvech, nějaký hadry – všechno sbalený do sedlovejch tašek od Louise a motoválce od těžej firmy. Tašky 2x 15 litrů, válec 30 litrů –

pro statistiky... všechno to nakládám do auta a vyrážím do garáže na druhé konci města. Cestou kupuju v Tesco mrňavou cyklopumpičku (...co kdyby něco...) a hlavně mapu Německa.

Příprava motorky na cestu byla rychlá. Mrknout, kolik je oleje (dost), jak je natažená řetěz (dobrý) a jak jsou nafoukaná kola (akorát). Na různých místech bajku vozím nastřkaný nářadí, po dvou drátech od každého kola, vázací drát, izolovaný drát, hrst žárovek, spojku na řetěz, kus gumy (na případnou opravu kluzátka řetězu) a pár různých šroubů, matic a podložek (taková moje záruka mobility – vyrostl jsem na přibězích z endura 70. - 80. let...). Měl bych podotknout, že mám úchylku motorku neustále sledovat, poslouchat chrastění a drnění a následně trnout strachem, co se v příštím vteřině stane a co uletí. A že Kentus takovými projevy nešetří – cvaká odjakživa a protože se to nijak nemění, snažím se to brát jako charakter motoru (co by na to řekli třeba majitelé Hondy XR 400, že jo... :-)).

Na mášů jsem všechno uvázal, válec hodil pod síťku, s brašnami ho provázal zamykacím řetězem a start!

První zastávka po 100 metrech (..sakra, to nám to nějak neodsejpa...) u benzínky – dobírám do plný a beru směr Beroun, Plzeň - kompletně po malejch silnicích. Na dálnici bych se pletl a nudil. V plánu mám přespat na Babyloně v kempu. Cesta bez nějakých excesů. Až u Rokycan jsem narazil na objížďku a jezdil chvíli po lesích v okolí s rostoucí malomyslností, že to vůbec někam vede. Českou mapu jsem samozřejmě - já světák - neměl. Konec dobrej, všechno oukej - Plzeň. Tah přímo městem byl bez aut a těsně před koncem města mi místní trolejbus předvedl pěkný kousek. Napřed mu troleje divoce poskakovaly z vedení do stran, pak v jednu chvíli skočily obě na jeden drát vedení a nakonec spadly na střešinu busu. Celý doprovázený jiskrnou show a kouřovými efekty. Hezký. Asi jako nasypáný hřebíky v mikrovlnce.

Po 156 kilácích a třech a půl hodinách (ukrutně slabej průměr – přitom se rychlost podle přesně nastaveného digitálního tachometru pohybovala kolem 70 km/h...no, je to tak...) rozbaluju stan v kempu Babylon, těsně u hranic – přechod Folmava. Překvapila mě cena kempu. Za Kentuse, stan a Miroslava jsem tam nechal 180 czk. Dost na jedno vyspání, vyčůrání a sprchování. Vlastně sprchování se nepočítá, protože bylo třeba krmit automat desetikorunami. Možná přírážka za kulturní vyžití, bo odněkud zpoza chatky se ozývala hudba jakési místní kutálky, která za večer dokázala otočit v hrobě poměrně dost interpretů...hlavně, že je večírek!

Spát jdu s totálně poštípanou hlavou od hejna mrňavejch mušek, který mi ochotně pomáhaly stavět stan.

Pondělí

Budíček byl krutej – 5:15....ale dokázal jsem se exhumovat a už před šestou jsem vrčel naloženou motorkou kolem podezřele tichejch stanů kolem. Počasí mi dělalo trochu starosti, na obzoru byla fůra mraků a mě se fakt nechtělo do nepromoků... Navíc bych je musel nouzově doplnit odpadkovýma pytlema na nohy...takový santus řešení. Ale zatím neprší, tak hurá! Ještě v kempu na mě sem tam bliklo hladový oko, tak jsem se vrátil cca 2 kiláky k pumpě. Skoro jsem se nevešel na plácek pumpy, protože byla plně obsazená německýma autama, který sem jezdí sosat levnej benzín. Čekám, tankuju, jedu.

Na hranicích jenom fragmenty někdejších celnic a dál krásná, klikatá asfaltka. Na řídítkách mi plápolá nápověda na proužku papírku s městama, jak by měly jít za sebou. Držím silnici 20 až do městečka Cham. Nejde si nevšimnout rozdílů ve vzhledu domů, farem i krajiny vůbec. Je to tu nějaký uklizenější...

Z Chamu jedu 16-kou směr Regensburg. Regensburg je krásný město s dálničním obchvatem, na kterej mě vystřelila moje nedálniční šestnáctka. Držím Kentuse, co to dá, kolem se míhají auta a hučí kamiony. Taky se mi daří dát kousek, kterej budu po cestě opakovat ještě několikrát – číst cedule zásadně až těsně před odbočkou, následně to zahamtnout a snažit se odbočit (což se ovšem vždycky daří, především díky v Česku nevídané vstřícnosti ostatních řidičů). Konečně se znovu dostávám na 16ku a na chvíli zastavuju, snídám sušenky ze zásob a volám domů, že jsem oukej a jedu.

Beru směr Ingolstadt. Silnice je první třídy, ale i tak mi bílá čára na krajnici způsobila pocit, že po najetí na ní sebou musím nutně seknout. Mají je tam nějaký divně profilovaný nebo co... jedu hodně u kraje, bo se sedmdesátkou jsem brzda. Povolená rychlost je 100 mimo město. S povděkem kvituju, že ta ohleduplnost je všudypřítomná a pár kamioňáckejch trubek, který mi skoro odřou levý koleno je buď od nás, nebo z Polska. Kochám se krajinou, ze všeho nejvíc mi připomíná dětský vláčky. Je tam takovej pořádek, až mám pocit, že když si Němec chce udělat oheň, musí si jít koupit dříví do hobbymarketu... Kolem silnice jsou buď pole, nebo jehličnatý lesy. V obou případech oddělený od silnice drátěnkou – srnkofiltrem.

Moje silnice Ingolstadt má obchvatem, ale jedu kolem obří rafinerie. Velikostí mi připomíná Poldovku v dobách slávy. Kolem spousty vlaků, cisteren, náklad'áků... Díkybohu pořád neprší a dokonce sem tam mrkne sluníčko.

Zjišťuju, že dám asi 150-160 kiláků, než začne mrkat benzín. Vyšlo mi to na Aralku v Neustadtu. Je něco před desátou dopoledne. Beru benzín, pítí a ptám se holky za kasou, kde že to vlastně přesně jsem. Nemluví anglicky a moje tragický zbytky školní němčiny jsou neúčinný. Nakonec mi to píše na papírek, na místě vzniklým esperantem jí říkám, že čeko gehen nach Bodam see, ona na to říká něco, co

může znamenat cokoliv. Venku koukám do mapy (budu téměř v půlce), kontroluju olej, gummy a řetěz – ok. Trochu se chytám na zvláštnost německejch pump oproti našim, oni nemají jednu stranu pro vjezd a druhou pro výjezd, ale obě cesty jsou obousměrné.

Pokračuju po šestnáctce a začíná na mě jít spánek a únava. Dělam častější zastávky na pití a protažení. Na naloženém Kentusovi se nedá moc volně posouvat na sedle, tak trochu dřevnatím. Na jednom odpočívadle si fotím podivnou pětimetrovou sochu pětihlavý žirafy v pestrejch barvách. Krasavice!

Cesta mě dál vedla ve směru Donauworth, Gunzburg a Krumbach. Kolem silnice se pořád poflakuje Dunaj, hubenej jak Berounka. Ani se nechce věřit, že je to ta samá řeka, která se valí Bratislavou. V Krumbachu odbočuju na silnici 300 do Memmingenu.

Je čas na tankování. Zase Aral a zase oceňuju zastávku o něco víc... Harleyáři říkají, že jízda na motorce musí trochu bolet... ☺ Uklidňuje mě, že to už není daleko. Pro jistotu se ptám vedle tankující Němky na cestu. Mluví výborně anglicky a já jí nejen rozuměl, ale i pochopil (neobvyklé) a vystřelil směr Leutkirch.

Plán byl kopírovat dálnici směr Lindau, ale ani nevím, kde se stala chyba a kudy jsem vlastně jel – projížděl jsem krásnou kopcovitou krajinu křížem krážem intuitivně se držíc průsečíku mezi Isny a Wangen. To se asi únava podepsala na mentálním výkonu. Štěstí stálo při mně a najíždím na silnici 12.

Asi nejpůsobivější chvíle z celé cesty: jedu hornatou krajinou a vím, že jezero musí být na dohled. V dálce jsou Alpské kopce a v jednom místě se drží opar. To bude ono! A když jsem přešel další kopec a viděl lesknoucí se hladinu, měl jsem radost jak malej kluk!

V naprostý euforii jsem dojel do města Lindau, ležícího přímo na břehu jezera. Koncentrace je ta tam, takže ještě o fous brzdím za zadním světem nějakého velikého Range Rovera...ufff...klika.

O půl čtvrtý dorážím do kempu. Na vratech visí veliká cedule Besetzt / Full, ale po zeptání v recepci dostávám místo na stan.

Parkuju motorku vedle BMW GS 1150 v plný palbě a je mi to dost k smíchu, jak si někdo myslí, že když si motorku neověsí všema krámama z katalogu, tak asi o něco přijde...no, nic, německej majitel je asi tuner. Při stavění stanu se stala jedna nepříjemnost: u mýho stanu s jednotýčkovou konstrukcí ta tyčka hlasitě praskla. Oblouk tak získal nový tvar několikaúhelníku a já získal pochyby o nepromokavosti celý stavby. Ale zatím je vedro jak blázen, tak se deště nebojím.

Jdu sehnat do místního krámků něco k jídlu a pití. Po jídle dávám sprchu, beru foťák a jdu udělat pár obrázků jezera. Kemp není přehnaně velikej a z většiny ho obsadily karavany a obytný auta. Přistihnu se, jak osádkám závidím postel a gauč uvnitř. Zvláštní věc je skladba vozového parku – hodně novejš Dacií a k tomu nevidaná koncentrace Mini cooperů kabrio, Porsche a podobnejch. Hodně kontrastní. Z motorek je tu bezkonkurenčně nejvíc skútrů Vespa, obyčejně starších a hodně starejš, ale ve špičkově zrenovovaným stavu. Asi to bude móda a krásně se na to kouká.

Popisovat jezero je jako vyprávět výbornej film – chce to vidět! Monumentální hory na březích, starý město vystrčený na ostrově (vlastně umělým poloostrově, jak zjišťuju později), zvlněná hladina....úchvatný!

Jdu se projít kousek kolem vody. Potkávám minimálně dvacet psů, aportujících klacek z vody. Je to tam tak rozšířená zábava, až si myslím, že psi musí jezero nenávidět, protože jim podmíněnej reflex musí hned vymalovat klacek letící do vody....ačkoliv vypadali, že je to baví.

Jsem tak kilák od kempu, když vidím na břehu opalovat se úplně nahou ženskou. Přemýšlím, jestli někde cestou nebyla cedule ohlašující nudapláž a jestli nebudu nějakým hlídačem vyzvanej odhodit oblečení...nic nikde nebylo – to bych si všimnul. Míjím dalších několik naháčů a potkávám i normálně oblečený lidi. Takže to jsou nějakí exhibouši. Proti mně jde skupina deseti „zralých žen“ (...prostě babky...), brebentících německy a statečně bušících do země nordickýma hůlkama. Přísahal bych, že když došly k nahejm chlapům, zaslechnul jsem zřetelný Kongratulejšn ...no to snad byly jenom halucinace... ☺

Kolem jezera vede železniční trať a co dvacet minut po ní prosviští vlak v designu Pendolina. Neodolám a fotím – mám rád vlaky. Jsem unavenej jak blázen z brzkého vstávání a skoro desetihodinový cesty. Jdu se natáhnout do stanu na dvacet minut... Je v něm protivný vedro, ale stejně usínám a budím se až po půlnoci. To je tak na otočení na druhéj bok.

Úterý

Nad ránem začínají bušit kapky deště do stanu. Tak příjemně, sem tam kapka. Ležím na zádech a užívám si útulnost jednotýčkového kutlochu. Idylka! Déšť houstne. Déšť sílí. Úplně jsem zapomněl na nalomenou tyč, ovšem ona nezapomněla na mě. Cítím poněkud vlhko na nohou a když se podívám na spacák, je naculej až do půlky lýtek. Voda se dovnitř hrne kolem zborceného vnějšího pláště a hromadí se ve slušný louži na podlážce. Odsávám to tričkem, ale není to moc účinný. Bleskově tak balím všechno do lodního pytle a brašen, přes ně natahuju ještě pláštěnku a takhle sbalený to nechávám ve stanu a odcházím ke sprchám se schovat pod střechu.

Když už jsem tu, jdu se vyhrát do sprchy. Na jedno zmáčknutí tlačítka teče voda přesně 12 vteřin. Vydržel jsem mačkat dvacet minut. Venku déšť připomíná zahradnickej celodeňák a nadějný to teda není.

Jdu si do stanu vytáhnout bundu od nepromoku a vyrazím do města – tady nemá cenu stepovat pod stříškou.

Do starýho centra města Lindau je to odhadem tři kiláky po břehu. Cestou fotím, objektiv se potí a lítají na něj kapky. Nad jezerem mlha, na chodníku potok, nálada pod bodem mrazu. Procházím k mostu do historický části Lindau, město kolem je nádherný i v dešti. Na březích jsou půjčovny loďek a šlapadel. Asi nejzajímavější jsou šlapadla ve tvaru Ferarri. Fotím bleskově podivnou výletní loďku, která má tvar jak kinder vejce.

Na konci mostu je plastickej model města na ostrově z bronzu – krása! Pokračuju parkem s fontánama (...to se v dešti neocení...). Město shrnu do konstatování, že je to shluk úzkých uliček, úžasnejch domků, spousty soch, nádherně dekorovanejch fasád. Zlepšilo mi to náladu a po snídani už bylo vůbec dobře. Dokonce přestalo pršet. Prohlížím si přístav. Loďe do něj vjíždějí bránou tvořenou majákem a sochou lva (brána je ostatně jakýmsi znakem města Lindau). Docela obdivuju kapitány velkejch výletních lodí za obratnost při manipulaci s tak velikýma potvorama v tak malým prostoru.

V západní části ostrova je veliký nádraží, vystavěný v secesním stylu, kde jsem chvíli okouněl na čilej provoz vlaků. Vlaky jsou to, co z ostrova udělalo poloostrov. Byl totiž vytvořeněj umělej násep pro koleje vedoucí na pevninu, což ostrov degradovalo na polo-. Na pobřeží je nainstalovaná asi desítka soch a performancí, některý slouží dokonce jako dětský hřiště.

Kupuju nějaký suvenýry domů a začínám být ospalej od nedospání i sílícího sluníčka (zase dobře schnu ☺). Se sendvičem se uchyluju do přístavu, na lavičku pod strom a za chvíli mi padá hlava. Budí mě potlesk lidí kolem a jak zjišťuju po probuzení, nepatří mně, ale představení oživlejš soch, odehrávajícím se hned vedle. Je to docela zábavný, vydržím na ně koukat skoro hodinu. Potom se už zvedám a jdu dál. V automatu na pamětní mince si nechávám rozjet pěticent a mám tak placku s motivem Lindau. Poslední postřeh – všude jsou tu mraky vrabců.

Vracím se do kempu s úmyslem vykoupat se v jezeře. Ve stanu rozbaluju nouzový povodňový balíky a dávám všechno schnout na sluníčko. Získávám důvěru v poctivost místních lidí, nechávám věci venku, беру motorku a jedu se podívat se nalehko za hranice. V podstatě jen přejeďu do Rakouska a pak do města Arbon na švýcarské straně jezera. Kupuju pár echt švýcarskejch čokolád a jedu zpátky do Lindau.

V kempu mám sousedy mluvící podivnou směsí němčiny a ruštiny. Manželská dvojice kolem 40 let a malej kluk. Najednou ke mně zamíří soused a nese něco v alobalu. Nabízí mi a chválí to, jak to šmejt gut, kartófln und švajne flajš. Moc nechápu ten zájem a pohostinnost. On mi vysvětluje, že si všimnul český poznávací značky mý motorky a plynule přechází do ruštiny. Rusky jsem se nikdy neučil, ale kupodivu si rozumíme. Ruskoněmeckoakglická hatmatilka. Chlap se představuje jako Manfred a říká mi, že je z Běloruska a vypráví příběh o tom, že byl ruskej dojič a jako takovej byl na Sibíři. Upřímně se dívám kravám na Sibíři, ale dobrý... několikrát ještě zopakuje, že byl ruský dojič a mě konečně dochází, že to není dojič, ale DOJČ. Ruskej Němec. Aha, tady je někdo nechápavejš debil ☺ Jdeme ještě na dva Carlsberg a já jdu pak konečně do vody.

Voda je studená, takže musím zatnout pro prvních pár temp zuby. Dno je kombinace písku a oblázků (pár jich беру na památku). Plavu k první bójce a zpátky. Není radno překračovat vymezeněj prostor, jelikož hned za bójkama se prohání motorový čluny a nejsou zrovna pomalý.

Na slunci mi spacák i oblečení krásně uschnulo, ještě na noc odepínám vnitřní stan (zdá se mi, že tak bude zbytek líp odolávat vodě). Zkousím dělat nějaký noční fotky jezera, ale nic moc se nedaří. Zato je nádherný sledovat, jak v dálce nad Alpama v kruhu řadí bouřky a světlo se nese spousty kilometrů daleko. V podstatě se neustále někde blejská. Po desátý zaležám do stanu a nahrubo balím. Mám totiž v úmyslu dát zpáteční cestu najednou a to znamená vyrazit brzo ráno.

Středa

Budík drnčí ve čtyři ráno. Při světle baterky bourám stan a nabaluju motorku. Počasí je krásný, příjemnej ranní chládek. Před pátou vyrážím z kempu. Ještě dělám fotku Kentuse před vchodem do kempu – aby měla motorka taky nějakou památku. Olej, gumy, řetěz – všechno v pohodě, benzín by měl vystačit minimálně na 50 kiláků. Jedu směr Memmingen, bohužel jsem se opět netrefil na správnou cestu a začínám tak po dálnici. Naštěstí je prázdná, klidná a s rozbřeskem začíná být i pěkně vidět. Po nějakých třiceti kilácích je silnice mokrá – asi po nějaký přepršce. Okolosedoucí auta mi nepříjemně rozhadzují kapičky vody na brýle (používám krosovou helmu s brýlemi zvlášť). Kolem šestý provoz houstne a očekávám blikání benzínu. Silnice je mokřejší a mokřejší, přes brýle nic nevidím, Kentus jede sice statečně, ale přesto nemám vůbec dobrej pocit. Jet naslepo není moje hobby a strhávám si brýle pryč. Vidím sice líp, jenže mi ten bordel lítá do očí a tak opouštím s dálnicí i můj nápad protáhnout to po ní až do Memmingenu rovnou. Na prvním sjezdu jedu pryč.

Benzínu mám pořád dost (i když s motorkou házím, nic neblinká) a tak dojíždím po menších silnicích až na známou Aralku v Memmingenu. Beru benzín, oblíkám si kalhoty od nepromoků a na boty si nasazuju odpadkový pytle (hele, to je asi pozůstatek brannejch cvičení ve škole – pamatujete? ☺) a zajišťuju je elektrikářskou páskou (nulák). Taky zjišťuju, proč se mi tak špinily brýle – po čištění jsem do nich nasadil slídu obráceně. Čistím, otáčím, olej, řetěz, gumy, všechno oukej a jedu dál na Krumbach po silnici 300. Rozhoduju se po ní pokračovat až za Ingolstadt. Cestou projíždím Augsburg.

Počasí se drží, i silnice osychají, ale mraky jsou pořád, kam až oko dohlídne. Blikání hladovýho oka se kupodivu posouvá až za hranici 170 km – že by si motor ještě sedal?? Za Ingolstadtem bych měl sjíždět na známou šestnáctku. Jsem unavenej jak blázen. Hlídám cedule na Regensburg. Odbočka 500

metrů. Odbočka teď...jenom tupě zírám na běžící ceduli se šipkou a tělo mi nic nedělá, jen se lehce sklápím do odbočky. Na poslední chvíli se vzbudím a jdu tvrdě na brzdy. Daří se mi zastavit na travnatý krajnici odbočky a vydechávám tenhle mikrospánek. Uff... to bylo o fous! Popojíždím na nejbližší odpočívadlo (těma ani silnice první třídy nešetří) a dávám si oraz. Kousek dál spí nějakej makáč v bagru. Po čtvrt hodině se cítím trochu svěžeji a jedu dál. Osmá hodina jízdy – téměř nonstop.

V Regensburgu jsem se netrefil na obchvat a tak jsem město poznal ze všech stran a úhlů. Myslím, že jsem projel třikrát tam a zpátky. Město krásný, jak jsem zmiňoval v úvodu. Kolem dokola je vedro a mám trochu strach o přehřívání Kentuse v režimu stop and go, ale je to zbytečná obava – olej, řetěz, gumy oukej, motor vrčí, jediné se mi hůř hledal neutrál – možná to bylo přehřátím oleje, možná mojí unavenou fajfkou, která ztrácela cit.

Dál to šlo samo – Cham, Furh im wald, Folmava. Hned po příjezdu hranic byl vidět rozdíl – na německý straně uklizený, krásný vesnice, na český, kasína, herny a kurvy. Docela hnus. O změně chování lidí na silnici ani nemluvě. Často se mluvilo o tom, kdy doženeme západní Evropu. Myslím, že nikdy. To není problém v ekonomice, nebo v režimu, ten problém máme v hlavách. Ale nic, žádný mentorování.

Zastavil jsem u benzínky pro nanuka (vedro bylo k zalknutí). Sednul jsem si stranou a jedl, když se ozval nějakej křik a nadávky. Otočil jsem se a pár metrů za mnou se dohadovalo nějaký hejno kurev se svým „managerem“. Vypadalo to na bitku, tak jsem vzal helmu a radši jel dál.

Projel jsem Plzní, dal se známou objížděčkou a kousek za Rokycanama jsem zastavil k jedinému servisnímu úkonu za celou cestu – dopnutí řetězu. Říkám si, že jsem už skoro doma a mohl bych motorku testnout v jiném režimu než turistice. De facto kromě obcí jsem jel pořád naplno. Ve vedru a po víc než deseti hodinách jízdy. Čekal jsem, že z motoru vytečou nějaký ložiska, že se kousne, vylágruje nebo něco podobnýho. Nic. Prostě to jelo a jelo. Motor si cvakal to své a jel jak šlak.

Poslední nepříjemnou chvíli jsem zažil v Berouně, kdy na čerstvě vyfrézovaný silnici málem házím držku (znáte ty podélně vyfrézovaný drážky???) a pak už jen příjezd domů. Po dvanácti a půl hodinách jízdy uklízím motorku do garáže. Na tachometru má o 1190 kiláků víc a já z ní mám skutečnou radost, protože mi dokázala, že je schopna delší cesty naprosto bez potíží.

Cena kempu v Lindau: 12 euro na den

Cena benzínu v DE: cca 1,3 euro

Spotřeba během cesty: 3,1 l/100km